

Δύο κόσμοι : τοῦ Ὀνείρου καὶ τῆς Πραγματικότητος

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΒΡΥΞΕΛΛΩΝ

ΚΥΡΙΑΡΧΟΥΝ ΘΕΜΑ: Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΚΑΙ ΚΡΑΤΩΝ
ΚΑΙ Η ΕΙΡΗΝΙΚΗ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΙΣ ΤΗΣ ΠΥΡΗΝΙΚΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ

ΜΙΑ ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΠΟΛΙΣ ΟΠΟΥ ΔΕΣΠΟΖΕΙ Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

ΒΡΥΞΕΛΛΑΙ Ἰούνιος. (Τῆς ἀπεσταλμένης μας).— Ἡ Παγκόσμιος Ἐκθεσίς τῶν Βρυξελλῶν ἤνοιξε τὰς πύλας τῆς τῆν 17ην Ἀπριλίου καὶ ἐξακολουθεῖ τὴν σταδιοδρομίαν τῆς — καὶ ἡ λέξις ἂν μὴ φανῇ ὑπερβολικὴ, προκειμένου περὶ μιᾶς Ἐκθέσεως ἣ ὅποια θὰ διαρκέσῃ μῆνας ὀλοκλήρους — μὲ τὴν μεγαλυτέραν ἐπιτυχίαν. Καὶ ὅχι ἀδίκως.

Ἡ Ἐκθεσίς τῶν Βρυξελλῶν, ἐν πρώτοις, ἀποδίδει εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν τὴν ἔννοιαν τῆς λέξεως «παγκόσμιος». Δεύτερον, ἡ Ἐκθεσίς αὕτη δὲν εἶναι ἓνας χῶρος, εἰς τὸν ὅποιον ἐγείρονται μεγαλοπρεπῆ κτίρια, ὅπου γίνεται ἐπίδειξις ἀπλῶς χρησίμων πραγμάτων, καὶ ὅπου κανεὶς βλέπει περίοι, ὅτι θὰ ἴδῃ καὶ εἰς κάθε ἄλλαν Ἐκθεσιν, δηλαδὴ ἀρκετὰ νέα πράγματα καὶ διαφόρους ἐπινοήσεις. Οἱ ὀργανωταὶ τῆς Ἐκθέσεως τῶν Βρυξελλῶν ἐπεδίωξαν ὅπως αὕτη εἴναι τὸ ὁρόσημον τῆς ἐποχῆς μας, ὅπως ἐκφράξῃ τὴν σκέψιν τῆς καὶ ἀντικατοπτρίξῃ τὰ μεγάλα προβλήματα τὰ ὅποια συνέχουν καὶ προκαλοῦν τὴν ἀγωνίαν τῆς ἐποχῆς μας.

Ἡ Ἐκθεσίς τῶν Βρυξελλῶν ἐρμηνεύει μὲ τὸν ἰδικὸν τῆς τρόπον τὴν ἀνάγκην τῆς ἐνότητος, τῆς ἀλληλεγγύης καὶ τῆς συνεργασίας μεταξὺ τῶν ἀτόμων, ἀλλὰ καὶ μεταξὺ τῶν λαῶν. Τὴν ἀνάγκην ὅπως αἱ ἐφευρέσεις καὶ ἀνακαλύψεις τῶν τελευταίων ἐτῶν θεθοῦν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἀνθρωπότητος καὶ καθενὸς χωριστὰ τῶν ἀνθρώπων, ἀντὶ νὰ ἀποτελοῦν κίνδυνον διὰ τὴν ἀνθρωπότητα καὶ τὸν πολιτισμὸν.

Πλέον τῶν πενήντα χωρῶν καὶ διεθνῶν ὀργανισμῶν μετέχουν τῆς Ἐκθέσεως. Ὁ κάθε λαὸς ἐκφράζει, κατὰ τὸν ἰδικόν του τρόπον, τὰς ἀντιλήψεις του περὶ τῆς ζωῆς, τοῦ πολιτισμοῦ, τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, τὴν σκέψιν του, τὰς πεποιθήσεις του. Ἀνοίγει εἰς τοὺς ἄλλους τὸ βιβλίον τῆς ἱστορίας του, καὶ τῶν ἡθῶν καὶ τῶν ἐθίμων του καὶ δίνει τέλος τὸ μέτρον τῆς ἀναπτύξεώς του.

Οἱ ἐπισκέπται τῆς Ἐκθέσεως τῶν Βρυξελλῶν ἀνακαλύπτουν μακρυὰς χώρας, ἔχουν τὴν δυνατότητα τῆς συγκρίσεως μεταξὺ τῶν διαφόρων λαῶν, καὶ τῆς ἐκτιμήσεως τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς καὶ τῆς σκέψεως τῶν ἀνθρώπων ποὺ κατοικοῦν τὸν πλανήτην μας. Ὅταν ἴδουν ὅσα θὰ ἴδουν, τότε γεννᾶται εἰς τὴν ψυχὴν των ἡ πεποίθησις ὅτι εἶναι δυνατὴ μία συνεννόησις, ἀδιαφόρως πρὸς τὰς ὑφισταμένας, τὴν στιγμὴν ταύτην, διενέξεις, ἀδιαφόρως πρὸς τὰς ἀντιγωνίας, ἀδιαφόρως πρὸς τὰς φιλοδοξίας, τέλος, ἀδιαφόρως πρὸς τὰ κίνητρα ποὺ τοὺς φέ-

ρουν εἰς ἀντιμαχίαν. Μία συνεννόησις, ἀπὸ τὴν ὅποιαν θὰ προέλθῃ ἡ ἐπανεκτίμησις τῆς ζωῆς καὶ ἡ σωτηρία τῆς ἐποχῆς καὶ τοῦ πολιτισμοῦ μας.

Ὁ ἐπισκέπτης τῆς Ἐκθέσεως τῶν Βρυξελλῶν βλέπει νὰ καταφθάνουν συνεχῶς πυκνοὶ ὄμιλοι ἀνθρώπων ἐκ πάσης χώρας, παντὸς χρώματος καὶ πάσης γλώσσης. Καὶ διερωτᾶται: Ποῦ ὀφείλεται τὸ τεράστιον ἐνδιαιφάνον ποὺ διήγειρεν ἡ Ἐκθεσίς εἰς ὅλον τὸν κόσμον; Εἰς τὸν ὄγκον τῆς; (Κατέχει, ὡς γνωστόν, διακόσια ὅλα ἐκτάρια). Εἰς τὸ πλῆθος τῶν μετεχόντων κρατῶν καὶ διεθνῶν ὀργανισμῶν; (Ὡς ἀναφέρεται καὶ ἀνωτέρω ὑπερβαίνουν τὸν ἀριθμὸν τῶν πενήντα). Εἰς τὴν τεχνικὴν τῆς καὶ τὴν ἀρχιτεκτονικὴν τῆς; (Προπορεύεται, ὅπως τοιῦται κατὰ εἰκοσι καὶ πλέον χρόνια ἀπὸ τὴν τεχνικὴν τῆς ἐποχῆς μας.)

Ἀσφαλῶς, ὅλα αὐτὰ συντελοῦν ὥστε νὰ συρρέουν ἐπισκέπται ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον καὶ νὰ ὑπολογίζονται ὅτι μέχρι τοῦ Ὀκτωβρίου, ὅπου ἡ Ἐκθεσίς θὰ κλείσῃ τὰς πύλας τῆς, θὰ εἰσέλθουν πανταχόθεν τῆς γῆς ἄνω τῶν τριανταπέντε ἑκατομμυρίων ἐπισκεπτῶν. Ἡ ἀληθινὴ ὁμῶς ἀπάντησις εὐρίσκεται ἄλλοῦ.

Εὐρίσκεται εἰς τὴν ἐποχὴν ποὺ ζῶμεν. Εὐρίσκεται εἰς τὸ ἀγωνιώδες ἐρώτημα: Ποῦ βαδίζει ὁ κόσμος; Τί θὰ εἴναι ὁ ἀνθρώπος μετὰ τὴν νέαν ἐπιστήμην ποὺ ἀνέκυψε τὰ τελευταῖα ἔτη. Μετὰ τὴν ἐπιστήμην αὐτὴν ποὺ τὸν καταπλήσσει καὶ τὸν θαμβώνει. Μετὰ τὴν ἀναπτυχθεῖσαν καταπληκτικὴν τεχνικὴν, ποὺ δὲν εἶναι εὐκόλως νὰ τὴν συλλάβῃ ὁ καθείς;

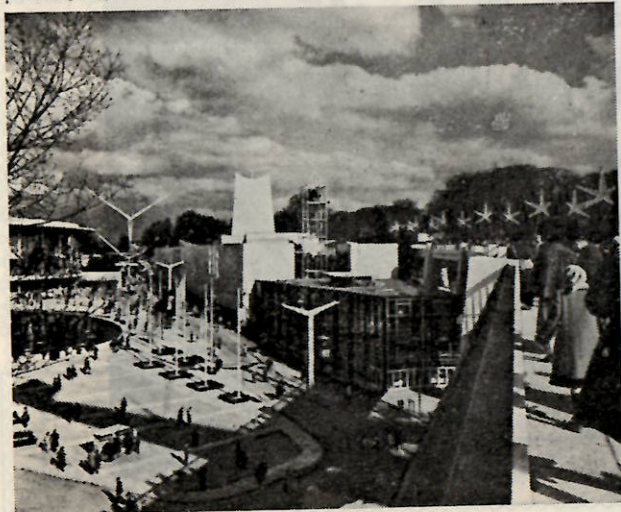
Διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν Ἐκθεσιν τῶν Βρυξελλῶν, ἀπὸ τοῦ τελευταίου πολέμου, συναντῶνται τὰ ἔθνη ὀλοκλήρου τοῦ κόσμου — δυστυχῶς ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος — χωρὶς σκοποὺς ἰδιωτεῖας. Δὲν ἦλθαν εἰς τὰς Βρυξέλλας νὰ συναγωνισθοῦν τὸ ἕνα τὸ ἄλλο. Νὰ ὑπερασπίσων ὀικονομικὰ ἢ πολιτικὰ συμφέροντα, νὰ συνεργασθοῦν εἰς ἓνα ἔργον κοινόν, νὰ κάμουν τὸν ἀπολογισμὸν τῆς καταβληθείσης προσπάθειας εἰς ὅλον τὸν κόσμον καὶ χωριστὰ εἰς τὸ κάθε ἔθνος, καὶ τέλος διὰ νὰ συμβάλουν εἰς τὴν θεμελιωσιν ἑνὸς ἀνθρωπινωτέρου κόσμου.

Ἡ Ἐκθεσίς τῶν Βρυξελλῶν εἶναι θεμελιωμένη εἰς Hey-sel, εἰς τὰ περίχωρα τῆς βελγικῆς πρωτεύουσας. Ἐκεῖ ἐξεπήδησε μία νέα πόλις, μία ὑπερσύγχρονος πόλις, σχεδιασθεῖσα καὶ κτισθεῖσα ἀπὸ τοὺς καλύτερους ἀρχιτέκτονας τοῦ κόσμου. Μία οἰκοδομὴ δεσπάζει ὅλον τὸ Atomium, σύμβολον τῆς μελλούσης πόλεως. Τὰ ἄτομα εἰς αὐτὴν ἀνακαριστῶνται δι' ἐνῆα σφαιρῶν, διαμέτρου ἐκάστης 18 μέτρων, καὶ ἀλληλοσυνδεόμενων διὰ γιγαντιαίων σωλήνων, ἐφωδιασμένων διὰ κινήτων κλιμάκων — Escaliers roulants. Ἡ ἔννοια τοῦ τολμηροῦ τοῦτου κτίσματος εἶναι προφανής. Ἡ πυρηνικὴ ἐνέργεια πρέπει νὰ εἴναι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἀνθρώπου. Νὰ εἴναι πηγὴ εὐημερίας καὶ ὅχι ἀπειλὴ θανάτου ἢ δουλείας.

Ὁ ἐπισκέπτης δὲν ἀργεῖ ν' ἀντιληφθῇ, κατὰ ποῖον τρόπον ἡ πυρηνικὴ ἐνέργεια ἡμπορεῖ νὰ συμβάλῃ εἰς τὴν εὐημερίαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ πῶς ἡμπορεῖ νὰ εἴναι τὸ ὑπόβαθρον τῆς εἰρήνης. Βλέπει παραστατικῶς εἰς πόσας χρήσεις εἰρηνικὰς καὶ ἀνθρωπιστικὰς χρησιμεύει καὶ ἡμπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ ἡ ἀτομικὴ ἐνέργεια.

Εἰς τὴν ἀνωτάτην ἐκ τῶν ἐννέα σφαιρῶν τοῦ «atomium»,

Τὸ Πριόπτειον τοῦ Βατικανοῦ, ἔνα ἀπὸ τὰ ὁραιότερα τῆς Λιεθροῦς Ἐκθέσεως τῶν Βρυξελλῶν ποὺ προσείλκυσαν τὸ ἐνδιαφέρον τῶν πολυπληθῶν αὐτῆς ἐπισκεπτῶν.

είς ύψος 102 μέτρων υπέρ την γῆν, ἔχει οργανωθῇ ἐστιατόριον. Ὁ ἐπισκέπτης ἔχει ὅ,τι θέλει εἰς αὐτό, ἀλλὰ πρὸ παντός μίαν ἀλησμόνητον θέαν. Ἀκτινίζει τὴν φλαμανδικὴν πεδιάδα ποὺ χάνεται πέραν πρὸς τὴν Βόρειον Θάλασσαν, τοὺς καταπράσινους λόφους πρὸς τὴν Βραβάντην, τὰ κωδωνοστάσια τῶν Βρυξελλῶν καὶ εἰς τὰ πόδια τοῦ τῆν ἐφῆμερον αὐτὴν πόλιν, μὲ τὰ αἰωνόβια δένδρα, μὲ τὰ νεόκτιστα ἐπιβλητικὰ κτίρια, μὲ τὰς γυνᾶς καταπράσινους ἐκτάσεις, μὲ λουλούδια καὶ μὲ τοὺς πίδακας. Ὅλα αὐτὰ δημιουργοῦν ἓνα αἶσθημα ἰσορροπίας, διαγράφουν μίαν εἰκόνα γαλήνης καὶ ἔμπορὶ κανεῖς νὰ πῇ ξεγνοιασιάς.

Διὰ νὰ ἀντλήσῃ κανεῖς καλὰ καὶ εἰς τὴν ἀπόλυτον σημασίαν τῆς τῆν Διεθνῆς Ἐκθεσὶν τῶν Βρυξελλῶν, πρέπει νὰ εἰσελθῇ εἰς αὐτὴν ἀπὸ τὴν ἀποκλιθεῖσαν Παγκόσμιον Πύλιν, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν εἰσοδὸν εἰς τὴν Πόλιν τῆς Διεθνούς Συνεργασίας. Τὴν πόλιν ποὺ ἀποτελεῖ τὴν σύνθεσιν τῶν καταβαλλομένων προσπαθειῶν καὶ τῶν ἐπιδιωκομένων σκοπῶν, διὰ νὰ καταστή, ἂν ἐπιτρέπεται ἡ λέξις, περισσότερον «κατοικήσιμος» ὁ πλανήτης μας.

Ἡ «Παγκόσμιος Πύλη» εἶναι ἡ πραγματικὴ εἰσοδὸς εἰς τὴν ὄλην Ἐκθεσιν. Εἰς μίαν πελωρίαν ὑδρογειον σφαίραν ἔχει κανεῖς, εὐθὺς ἀμέσως, τὴν εἰκόνα τῆς ἀλληλεξαρτήσεως ἐθνῶν καὶ ἡπείρων. Ὁ πληθυσμὸς τῆς γῆς μας αὐξάνει, παραλλήλως ὅμως αὐξάνουν καὶ αἱ ἀνάγκαι τῶν ἀνθρώπων. Ταυτοχρόνως, ἐν τούτοις, χάρις εἰς τὰς προόδους, εἰς τὸ κεφάλαιον τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τεχνικῆς, καὶ οἱ πόροι τῆς Γῆς ἡμποροῦν, πρακτικῶς, ν' αὐξηθοῦν ἀπεριόριστως. Τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα ἡμπορεῖ νὰ παρακάμψῃ κάθε δυσκολίαν καὶ κάθε ἐμπόδιον, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι θὰ ἡμπορέσῃ ν' ἀναπτυχθῇ ἐλευθέρως, εἰς κλίμα διεθνούς συνεργασίας καὶ εἰρήνης. Ἀὐτὸ εἶναι τὸ θέμα τῆς Ἐκθέσεως τῶν Βρυξελλῶν. Ὁ ἀντικειμενικὸς δηλαδὴ σκοπὸς τῆς διεθνούς αὐτῆς συναντήσεως.

Πέραν τοῦ Μεγάλου τῆς Διεθνούς Συνεργασίας, εἶναι τὸ μέγαρον εἰς τὸ ὁποῖον διὰ πρώτην φοράν συναντῶνται ὅλοι οἱ διεθνεῖς ὁργανισμοί.

Τὸ περίπτερον τοῦ Ο.Η.Ε. εἶναι σφαιρικόν, ὅπως ἡ γῆ καὶ περιβάλλεται ἀπὸ μικρὰ περίπτερα τῶν ἐιδικευμένων ἰδρυμάτων, τὰ ὁποῖα διαδελώνουν διὰ τῆς παρουσίας των τὰ σημεῖα εἰς τὰ ὁποῖα πραγματοποιεῖται ἡδὴ ἡ διεθνὴς συνεργα-

σία. Εἶναι δὲ ταῦτα αἱ μεταφοραὶ, αἱ συγκοινωνίαι, ἡ πολιτικὴ ἀεροπορία, ἡ ταχυδρομικὴ ἐνωσις, ἡ μετεωρολογία, αἱ τηλεπικοινωνίαι. Ἐπίσης, ἡ ἀναζήτησις νέων πόρων εἰς τοὺς τομεῖς τῆς Γεωργίας καὶ Βιομηχανίας, ἡ κοινωνικὴ ζωὴ, ἡ βοήθεια πρὸς τοὺς πρόσφυγας, ἡ Οὐνέσκο διὰ τὴν πνευματικὴν καλλιέργειαν καὶ ἡ Ο.Ι.Τ. διὰ τὰ συμφέροντα τῶν ἐργατῶν.

Μὲ τὸν Ο.Η.Ε. καὶ τοὺς παραλλήλους ὁργανισμοὺς γειτονεῦσιν τὸ Συμβούλιον τῆς Εὐρώπης, τὸ Συμβούλιον τῆς τελωνειακῆς συνεργασίας τῆς Μπενελούξ καὶ ἄλλοι ὁργανισμοὶ καὶ ἰδρύματα.

Ἀπὸ ἐνὸς ἤδη ἔτους, ἐπιστήμονες μεγάλου κύρους, προσερχόμενοι ἀπὸ δεκαπέντε διαφορετικὰς χώρας, κατέγιαν εἰς τὴν προπαρασκευὴν «εὐγλώττου» συνθέσεως τῶν σημερινῶν γνώσεων εἰς τὸ κεφάλαιον τῶν βασικῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, ποὺ ὑπογραμμίζει, ὅπως ἰδιαίτερώς, τὴν ἀφαιολοκέρδειαν τῆς πραγματικῆς ἐπιστήμης, καὶ τίποτε ἄλλο δὲν ἐπιδιώκει ἢ τὸ νὰ εἶναι προσιτὴ εἰς ὅλους καὶ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν.

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἐπιστήμονες κατέβαλον κάθε προσπάθειαν νὰ δώσουν εἰς τὸ κοινὸν τὴν πραγματικὴν εἰκόνα τῶν ἐπιτευξέων τῆς σημερινῆς ἐπιστήμης, τῶν δυσχερειῶν ποὺ ἀντιμετωπίζει, τῶν προβλημάτων τῶν ὁποίων ἐπιδιώκει τὴν λύσιν.

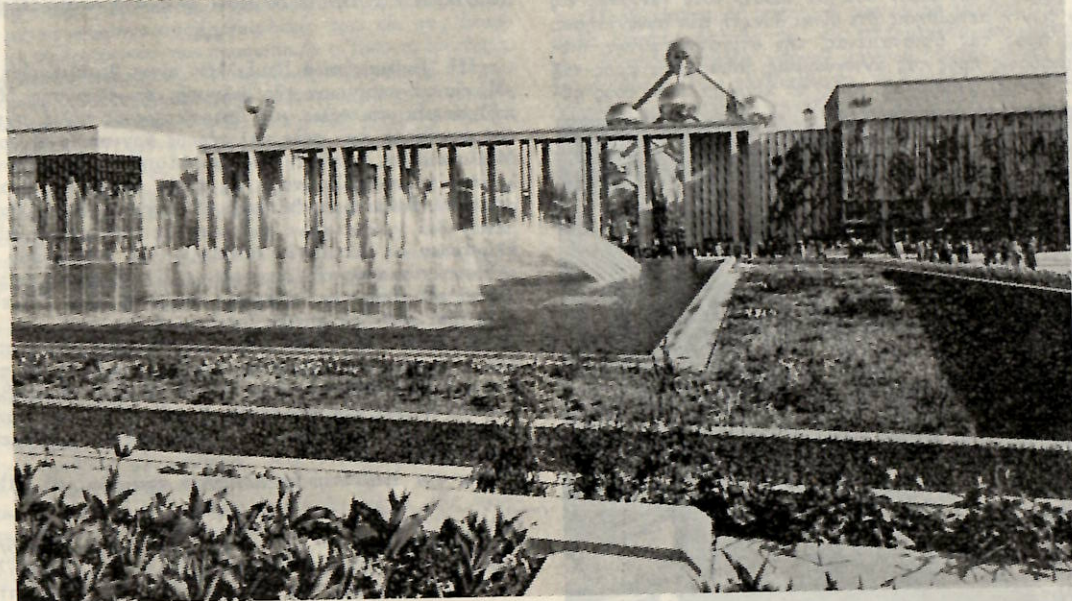
Ὅλοι οἱ ἐπισκέπτοι εἰς τὸ ὀνομασθὲν Διεθνὲς Μέγαρον τῆς ἐπιστήμης ἡμποροῦν νὰ συμπληρώσουν τὰς γνώσεις των καὶ θὰ μείνουν ἐκθαμβοὶ ἐμπρὸς εἰς ἓνα πλήθος ἐπιτευξέων, τὰς ὁποίας οὔτε νὰ φανταστοῦν ἡμποροῦσαν προηγουμένως.

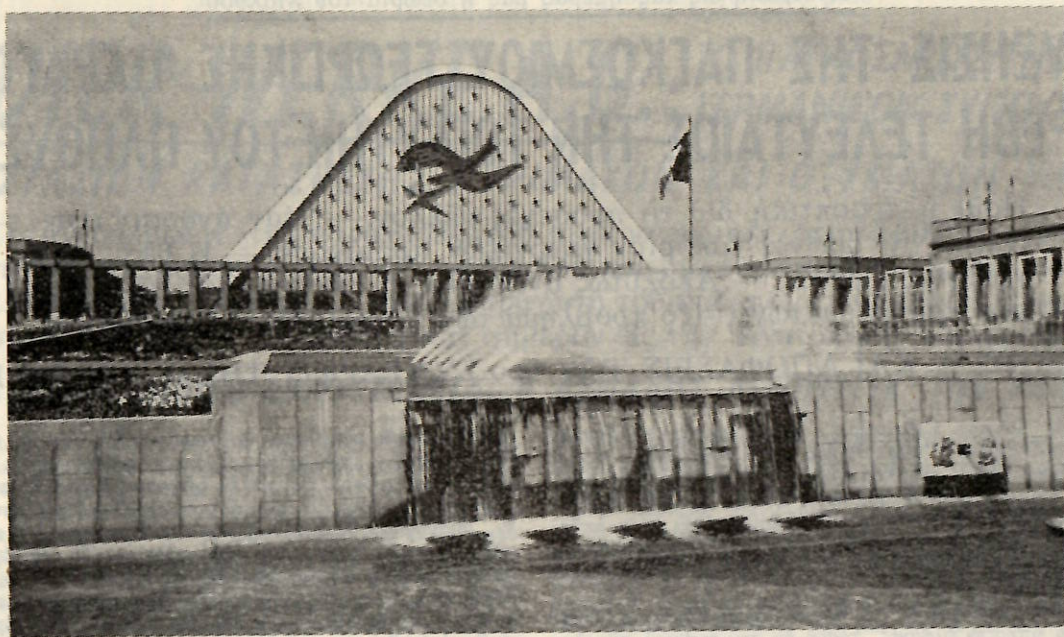
Εἰς τὸ μέγαρον τοῦτο ὁ καθέας ἔχει μίαν συνολικὴν εἰκόνα τῆς προόδου καὶ τῶν τελευταίων ἀνακαλύψεων τῆς ἐπιστήμης, διότι ὅλαι αἱ χώραι ποὺ μετέχουν εἰς τὴν Ἐκθεσιν ἀπέφυγαν νὰ παρουσιάσουν τὰς τελευταίας των ἐφευρέσεις εἰς τὰ ἐθνικά των περίπτερα, διὰ νὰ τὰς ἐμφανίσουν εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ διεθνούς μεγάρου τῆς ἐπιστήμης.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον αἱ ἐπιστήμαι ποὺ θεοποιοῦνται εἰς τὴν Διεθνῇ Ἐκθεσὶν τῶν Βρυξελλῶν. Δὲν ὑπάρχει τομεὺς ποὺ νὰ μὴ ἔχῃ τὴν ὕλην του ἐκφρασιν. Φυσικὰ καὶ αἱ Τέχναι. Ἡ Ἐπιστήμη εἶναι διεθνὴς, ἐξ ἀνάγκης. Αἱ Τέχναι ὅμως εἶναι ποὺ δὲν γνωρίζουν σύνορα.

Ἡ Διεθνὴς Ἐκθεσις τῶν Βρυξελλῶν ἐφιλοδόχησε — καὶ τὸ ἐπέτυχε — νὰ δώσῃ εἰς 35 — 40 ἑκατομμύρια ἀνθρώπων τὴν δυνατότητα νὰ ἴδουν καὶ νὰ παραβάλουν τὰ ἀριστουργή-

Ἡ Πλατεῖα τοῦ Βελγίου. Ἐστὶ ἀπεκλήθη τὸ μέρος αὐτὸ τῆς Διεθνούς Ἐκθέσεως τῶν Βρυξελλῶν τὸ ὁποῖον ὁμολογουμένως παρουσιάζει μίαν ἀφαντάστον φαντασμαγορίαν εἰκόνα, μὲ τοὺς πολυχρόμους φωτισμένους κατὰ τὰς νύκτας τεχνικοὺς πίδακας. Εἰς τὸ βάθος διακρίνονται αἱ πελώριαι σφαῖραι τοῦ «Atomium» ποὺ παριστοῦν τὰ «ἄτομα» καὶ ποὺ ἀποτελοῦν τὸ χαρακτηριστικὸν γνώρισμα τῆς ἐφετεινῆς Ἐκθέσεως.

Ἡ πρόσφις τοῦ ἀποκληθέντος «Ἀνακτόρου τῆς Εἰρήνης». Αὐτὸ τὸ περιέργον σχήματος κτίριον, μὲ τὸ περιστέρι τῆς Εἰρήνης, ἐνσαρκώνει τοὺς πόθους καὶ τὰς ἐπιδιώξεις ὅλων τῶν ἐλευθέρων λαῶν τῆς Γῆς: τὴν εἰρήνην καὶ τὴν συνεργασίαν ὅλων τῶν ἀνθρώπων, μέσα εἰς μίαν κοινωσίαν, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ πρωτανεύῃ ὁ ἀλληλοσεβασμὸς καὶ θὰ κυριαρχῇ τὸ ἀνεῖμα τῆς ἀλληλοβοήθειας μεταξὺ τῶν ἀτόμων.

ματα τῆς γλυπτικῆς, τῆς ζωγραφικῆς, τῆς ταπητουργίας τοῦ αἰῶνος μας, ὁ ὁποῖος τόσο ἐπικρίνεται καὶ συζητεῖται.

Δεκαπέντε εἰδικοί, ἐλθόντες ἀπὸ τὰς πλέον ἀπομακρυσμένας χώρας, συνεζήτησαν καὶ ἀπεφάσισαν εἰς τοίους καλλιτέχνας ἔπρεπε νὰ ἀναθέσουν τὴν τιμὴν τῆς ὑπερασπίσεως τῆς δόξης τῆς συγχρόνου τέχνης. Ἀνεζήτησαν κατόπιν μαζὴν, εἰς τὴν ἐθνικὴν κληρονομίαν τῆς ὅλης ἀνθρωπότητος, τὰ ἔργα ποὺ ὅλ' ἤμποροῦσαν νὰ παρουσιάσουν τὴν σύνθεσιν τῶν κατακτήσεων τῆς Τέχνης εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς καὶ εἰς ὅλας τὰς χώρας τῆς Γῆς.

Τὰς ἀνθρωπίνους αὐτὰς ἐκδηλώσεις τὰς κατέταξαν ὑπὸ τὸν γενικὸν τίτλον «Ὁ ἄνθρωπος καὶ ἡ Τέχνη» ἢ «Ἀπὸ τοῦ Λαοῦ εἰς τὸν Πικασσό».

Ποῖον ταξίδι θὰ ἔπρεπε νὰ πραγματοποιήσῃ ἓνας ἄνθρωπος διὰ ν' ἀποχυμῶσιν τὰ σχέδια τῶν πρωτοτόνων λαῶν, τῶν λεγομένων τρωγλοδυτῶν, μέχρι τῶν ἀριστουργημάτων τῶν διαφόρων σημερινῶν σχολῶν; Νὰ γνωρίσῃ τὰ μέσα διὰ τῶν ὁποίων, ὑπὸ διαφορετικοὺς οὐρανοὺς, ὁ ἄνθρωπος ἐπέδιωξε νὰ καταστήσῃ ἀπτά καὶ ἀνεξίτηλα τὰ ὄνειρα του, τὰς συγκινήσεις του, τὰς ἰδέας του;

Παρὰ τὰ ἐκθέματα τῶν πλαστικῶν τεχνῶν, τὰ ἐκθέματα τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὴν Μουσικὴν. Ἡ διεθνὴς ἑνώσις «μουσικῶν νεολαῶν» διαδελώνει ἐδῶ τὴν παρουσίαν τῆς κατὰ τρόπον ἐκτάκτως παραστατικῆν. Παρεσκεύασε, μεταξὺ ἄλλων, τὴν ἀκόδον τῶν διασημωτέρων συμφωνικῶν ὀρχηστρῶν, τῶν ἀποτελούντων ὅμως ἀπὸ νεαροῦς μουσικοῦς, μὴ ἐπαγγελματίαι. Αἱ ὀρχήστραι αὗται θὰ γνωρίσουν εἰς τὸ κοσμοπολιτικὸν κοινὸν τοῦ 1958 τὸν τρόπον τῆς ἐρμηνείας τῶν συνθέσεων, διότι εἶναι ἐπιβεβλημένη ἡ ἐκτέλεσις τοῦλάχιστον ἐνὸς μουσικοῦ ἔργου τῆς χώρας ἀπὸ τὴν ὁποίαν προέρχεται ἡ ὀρχήστρα. Ἀφοῦ ἐκτελέσουν ὅλαι αἱ ὀρχήστραι τὰ προγράμματά των, ὅμιλος,

τὸν ὁποῖον θὰ ἀποτελοῦν πρόσωπα ἀπὸ ὅλας τὰς ὀρχήστρας θὰ δώσῃ τὸ μεγάλο κονσέρτο τοῦ κλεισίματος τῆς Ἐκθέσεως.

Εἰς τὸν σημερινὸν διηρημένον καὶ πελαγοδρομοῦντα κόσμον ἡ προσφερομένη δυνατότης εἰς τοὺς νέους αὐτοὺς ἀνθρώπους νὰ συναντήσουν συνομιλήτους τῶν κάθε ἐθνικότητος, ἐνομμένους διὰ τοῦ κοινοῦ πάθους, τῆς Μουσικῆς, λησμονοῦντας τὰς διαφορὰς γλώσσης, τάξεως καὶ θρησκείας, εἶναι ἀληθινὸς «σπόρος». Καὶ εὐχεται, κανεὶς νὰ δικαιώσῃ ἐκεῖνους ποὺ ἐχάραν τὸν διάγραμμα τῆς Ἐκθέσεως καὶ τὰς ἐλπίδας τῶν σπορέων.

Ἐκτὸς ὅμως τῆς χαρακτηριστικῆς αὐτῆς ἐκδηλώσεως, δίδεται σειρά ὅλη συναυλιῶν ἀπὸ βέλγους καὶ ξένους, μὲ κλασσικὴν μουσικὴν καὶ μουσικὴν τζαζ, ἀκόμη καὶ ἡλεκτρονικὴν. Ἐστὶ ἡ ἔκθεσις τῶν Βρυξελλῶν προσφέρει εἰς τοὺς ἐπισκέπτας ἓνα ἀληθινὸ «μουσικὸ πανόραμα» τοῦ κόσμου.

Εἰς τὰ 1948 καὶ εἰς τὰ 1949 αἱ Βρυξέλλαι ἀπένειμαν εἰς τὸν Ρενέ Κλαίρ καὶ εἰς τὸν Βιττόριο ντὲ Σίκα ἓνα βελγικὸν «Ὅσκαρ», ἓνα ἀγαλματίδιον τοῦ Ἀγίου Μιχαήλ. Τὸ συμβολικὸν ἔπαθλον θὰ προσφερθῇ καὶ ἐφέτος εἰς τὸν νικητὴν τοῦ παγκοσμίου φεστιβάλ Κινηματογράφου. Ἡ προβολὴ θὰ γίνῃ εἰς δ' ὁ ὑπερσυγχρόνους αἰθοῦσας, ἐμπρὸς εἰς τὸ πλῆθος τῶν ἐπισκεπτῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν περιφημωτέρων ἀστέρων, σκηνοθετῶν, παραγωγῶν κ.λ.π.

Ἀλλὰ καὶ τὸ θέατρον εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πλέον ἐνδιαφέροντα θεάματα τῆς Ἐκθέσεως. Παίζουσιν οἱ ὀνομαστότεροι θίασοι, λυρικοὶ καὶ πρόζας, ἀλλὰ καὶ θίασοι παντομίμας, νευροσπάσεων κ.λ.π. Ἐπίσης εἰς τὸ ἀκάλυπτον θέατρον τῆς Ἐκθέσεως δίδουν παραστάσεις τὰ ὀνομαστότερα μπαλέττα καὶ συγκροτήματα λαϊκῶν χορῶν.

Πάντως, ἐκεῖνο ποὺ θὰ ἀποτελέσῃ τὴν ἰδιαίτερον χαρακτηριστικὴν τῆς Ἐκθέσεως τῶν Βρυξελλῶν, θὰ εἶναι ἡ χρησιμοποίησις τῆς πυρηνικῆς ἐνεργείας εἰς τὴν εἰρηνικὴν προσπάθειαν τοῦ ἀνθρώπου. Εἰς τὸν τομέα αὐτὸν συναγωνίζονται κυρίως ἡ Ἀμερική καὶ ἡ Ρωσία καὶ ἀξίζει νὰ ἐνδιατρίψωμεν κάπως περισσότερον εἰς αὐτὸν.

ΣΟΦΙΑ ΜΑΚΡΗ - ΚΕΡΜΙΡΗ

Εἰς τὸ ἐπόμενον — Ἐνας περίπατος εἰς τὸ ἀμερικανικὸν καὶ τὸ ρωσσικὸν περίπτερον.

**ΜΕΓΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ
ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ**